

PRIMUL VOLUM DIN SERIA *SILVERCLOAK*

L.K. STEVEN

SILVERCLOAK

Traducere din limba engleză de
Luciana Crăciun

Editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

Fondator:
Ion Mărculescu, 1994

Director editorial:
Virginia Lupulescu

Redactare:
Irina Tudor Dumitrescu

Design și ilustrație copertă:
Rucsandra Enache

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STEVEN, L.K.

Silvercloak / L.K. Steven ; trad. din lb. engleză de Luciana Crăciun. -
București : Pandora M, 2025
ISBN 978-606-978-880-6

I. Crăciun, Luciana (trad.)

821.111

Titlul original: Silvercloak
Autor: L.K. Steven

Text Copyright © 2025 by Laura Steven

Copyright © Pandora M, 2025
pentru prezenta ediție

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI
O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

ISBN: 978-606-978-880-6

*Pentru Chloe Seager,
care a făcut ca toate visurile mele nebunești
să devină realitate*

Clase de magicieni

OBIȘNUITE

Fermecători
Creatori de poțiuni

NEOBIȘNUITE

Mânuitori
Vindecători

RARE

Constrângători
Prezicători

DISPĂRUTE

Țesători ai timpului

Prolog

În urmă cu douăzeci de ani

In funcție de cine bătea, ușa familiei Killoran își schimba culoarea.

Albastru ca cerul când venea o cunoștință de treabă, roșu ca inima, când era o iubire nouă, una din trecut sau din una din viitor. Verde ca trifoiul însemna un dușman disprețuitor, iar un purpuriu ca o prună dulce și zemoasă, un prieten vechi. Ușa se făcea galben ca muștarul când veneau rudele și, din cauza unei mici probleme cu vraja, comis-voiajorii.

Când au venit Lunile Sângerii, ușa a devenit neagră ca adâncul unei fântâni.

Mellora de-abia se întorsese acasă după ore lungi de muncă la spitalul de boli magice Saint Isidore, aflat în apropiere, și îi găsise pe soțul ei, Joran, și pe fiica ei, Saffron, chicotind cu încântare. Încet și atent, Joran transformase toate lucrurile din casă în cârnați, inclusiv (dar nu doar) robinetele din bucătărie, tacâmurile din sertarul

de sus, mai multe plante din ghivece, coada înfioată a pisicii și chiar propriul nas.

— Să ai ziua bună, bună să-ți fie inima! a zis el serios când Mellora a lăsat să-i alunece de pe umeri pelerina purpurie de Vindecătoare.

Vorbea un pic înfundat, pentru că în loc de nas avea, cum spuneam, un cârnat. L-a atins o dată cu bagheta firavă din lemn de cedru și și-a recăpătat nasul acvilin.

Saffron era agățată de piciorul lui cu ambele brațe, râzând cu lacrimi. Sălbaticii ei cărlionți de un blond argintiu îi năvăliseră pe față.

— Tati, oprește-te! Nu mai am aer. Oprește-tee!

Pieptul Mellorei se umpluse de căldură. O, cât îi mai iubea!

Casa familiei Killoran era o construcție rotundă și dărăpănată, invadată de flori sălbatice, pe care Joran o vrăjise cu gândul numai la fiica lor. Rafturi pline cu cărți care niciodată nu rămâneau fără povești noi. Stele precum cele adevărate prinse în felinare, care formau un cosmos în miniatură în sufragerie. Un ceainic care fluiera *Cântecul șarpelui* ca să anunțe că a fiert apa și covoare care decolau fiecare în legea lui și o purtau pe Saff, care nu mai putea de bucurie, pe deasupra satului în care locuiau. Lucrul cel mai de seamă era scara în spirală care devenea tobogan când ea voia să coboare, nu cel mai simplu exemplu de transmutație condițională, ci ceva care ar fi dat bătăi de cap celor mai mulți magicieni.

Mellora era întru totul mai onestă decât soțul ei — încă din copilărie, fusese tot timpul sinceră —, dar asta

o făcea și mai mult să aprecieze capriciile lui Joran. S-a îndreptat spre dulapul cu mied și și-a turnat un pahar. Nectarul dulce și intens i-a inundat papilele și a simțit cum, după o zi lungă de vindecăt, fântâna magică începea să se refacă.

Puterea ei era limitată și se epuiza cu ușurință, putând fi refăcută doar prin valuri de plăcere. Prin casa lor erau aprinse oricând lumânări cu parfum de cuișoare. Muzica duioasă la vioară reverbera printre bârnele de sub tavan, iar pereții erau împânziți de picturi înălțătoare. Un adevărat festin pentru simțuri, menit să refacă și să întremeze.

Bineînțeles, celălalt lucru care aducea putere era durerea. În timp ce plăcerea făcea să crească cantitatea de magie pe care o avea la dispoziție un vrăjitor, durerea îi creștea calitatea. Un vechi mecanism de supraviețuire, desigur. Unul care făcea ca războaiele magice să nu fie doar teribile, ci și imprevizibile.

Dar cei din familia Killoran nu voiau să aibă deloc de-a face cu durerea. Nu după toate cele prin care trecuse Joran.

— Îți pierzi vremea trebăluind prin casa asta, i-a zis Mellora când el a vrăjit un cuțit care să taie legumele în bucăți perfecte de un centimetru. Ar trebui să fii în Consiliul Regelui și să aperi regatul. Sau să predai la universitate. Sau să faci cercetare pentru tratamente magice. Știi că Academia pentru Boli și Tulburări Obscure caută...

— Poate că e destul să fiu fericit, i-a răspuns el simplu, apoi i-a cules o buclă de pe față și a sărutat-o repede pe buze.

Părul lui blond, lung, era adunat la spate cu o legătură uzată din piele, iar Mellora a simțit brusc nevoia să-și treacă mâna prin el, ca să găsească plăcere pe cealaltă cale.

Iar apoi s-a auzit bătaia în ușă. S-au întors amândoi deodată. Văzând lemnul negru ca cerneala al ușii, Mellora s-a albit la față și a lăsat miedul din mâna tremurătoare.

— Saff, vreau să te ascunzi!

Fiecare cuvânt se simțea de parcă bucați de os îi ră-măseseră în gât.

— Mami, dar... a protestat Saffron, plimbându-și ochii mari, căprui, între ușă și părinții ei.

Avea șase ani și era tristă ca un pui de căprioară.

— Cine e? Ușa nu a mai fost niciodată neagră.

— Te rog! i-a zis Joran răgușit, lăsând jos cuțitul pe jumătate vrăjit.

Acesta se mișca mai departe nesigur pe tocătorul din lemn.

— Te rog, Saffy!

Nu știau cine era de cealaltă parte a ușii, dar de fapt știau. Cu mișcări delicate, Joran a luat un plic din buzunaru-l pelerinei și l-a îndesat în sertarul de sus, trecându-și degetul tremurător peste numele scris cu litere înclinate pe partea din față.

Încă o bătaie, de data aceasta mai insistentă, ca și cum ar fi indicat o ultimă șansă.

— Saffron, te iubim! a șoptit Mellora, sărutându-și fiica pe obraz o singură dată.

Mirosea a unt cremos și a gem de căpșuni.

— Ne revedem curând.

Joran și-a condus fiica spre colțul încăperii. Cămara familiei Killoran era vrăjită astfel încât să ascundă orice membru al familiei aflat înăuntru, pe care nimeni din afară nu-l putea vedea sau auzi. Încă una dintre vrăjile complicate ale lui Joran. De data asta, Mellora se bucura că soțul ei genial își pierduse vremea trebăluind prin casă. Poate că așa aveau să-i salveze viața fiicei lor.

Cămara s-a închis cu zgomot, iar ușa de la intrare s-a deschis brusc, mișcându-se înfricoșată din balamale. Treptat, culoarea — magia — s-a disipat, până ce aceasta a devenit doar o bucată groasă de lemn obișnuit. La câțiva centimetri dedesubtul ciocanului în formă de cap de lup cafeniu, urmele vrăjii de deschidere dispăreau încet.

Au trecut peste prag doi indivizi masivi, pe hainele cărora lumina apusului desena forme geometrice ascuțite. Mantiile lor, de un roșu sângeriu, erau prinse în jurul gâtului cu broșe rotunde cu rubine, iar pe revere aveau brodate fazele lunii, cu fir negru și auriu. Tot restul era negru — cizmele care le ajungeau până la genunchi, tunicele strânse în talie, pantalonii care făceau valuri, moartea din privirile lor.

Mellorei i se strângea stomacul ca un pumn.

Luni Sângerii!

A înaintat câțiva pași, așezându-se în fața soțului ei, ca să-l ocrotească.

— Vă putem ajuta cu ceva? a întrebat Joran, cuvintele ieșindu-i pe gură abrupt și inegal.

— Avem nevoie de un necromant, a spus cel mai scund dintre cei doi bărbați.

Sprâncenele îi erau joase și groase, iar vocea, aspră. Tresărea din când în când, cu un soi de neliniște — indiferent de ordinul primit, graba era esențială. Și nimic nu era mai periculos decât dispariția când aveai de-a face cu Lunile Sângerei.

Joran s-a îndreptat din umeri.

— N-o să-l găsiți aici.

Bărbatul mai înalt, cu trunchiul aproape în formă de „S“, și-a îngustat ochii cenușii.

— Nu?

Amândoi au privit-o pe Mellora. Ea a simțit cum frica începe să o cuprindă. S-a gândit să rostească o vrajă, disperată, de *praegelare*, pentru a face rost de un timp prețios de gândire. Dar la ce ar fi folosit gândirea când răul era deja acolo, cu ei? Singurul lucru care i-ar fi putut salva acum ar fi fost vraja de teleportare, iar așa ceva fusese interzis cu mult timp în urmă.

Joran se uita la ea nedumerit.

— Mellora!

I se albiseră articulațiile degetelor la cât de tare strângea bagheta.

— Soția mea e Vindecătoare. Nu e greu de dovedit.

Și-a atins palma cu bagheta de parcă ar fi făcut o tăietură.

— *Sen incisuren!*

A apărut o rană — *prea adânc*, s-a îngrijorat Mellora, *s-a tăiat prea adânc* — care s-a deschis ca o floare roșu-închis. Nici măcar nu s-a clintit de durere.

Mellora și-a scos și ea bagheta, subțire, din lemn de salcie, și a murmurat, ca de o mie de ori înainte:

— *Ans mederan!*

Vindecare! Deși își refăcuse fântâna magică prin cele câteva înghițituri de mied, rana s-a închis dezordonat. Cusătura nu era nici pe departe perfectă. Aveau să rămână urme, asta dacă, bineînțeles, ar fi rămas în viață. Lunile Sângerii se uitau disprețuitori la mâna lui Joran.

— Cred că știți la fel de bine ca noi că necromanția e o ramură a Vindecării, a zis nesuferitul mai înalt, iar dacă nu, chiar sunteți atât de proști pe cât păreți!

Obrajii palizi ai lui Joran s-au aprins de furie și, deși Mellora voia să-l convingă în tăcere să nu le dea apă la moară, nu putuse să formeze cuvintele prin care l-ar fi rugat să rămână calm. Cum era de așteptat, el nu a ascultat rugămintea ei fără vorbe.

— Fii atent, cum îndrăznești să ne înnegrești ușa...?

— *Sen ammorten!*

Vraja de ucidere s-a năpustit asupra pieptului lui Joran, care a căzut ca un bolovan. Mellora a țipat înăbușit. Nu putea să-l lase pe Joran, *Joran al ei*, să-i moară la picioare. Lunile Sângerii administraseră și măsluiseră cazinouri magice timp de zeci de ani, așadar deveniseră de neîntrecut când trebuiau să forțeze alți jucători să-și arate cărțile. Legătura dintre mintea și corpul ei se rupsesese. Se mișca fără să gândească. S-a lăsat pe vine și i-a rupt tunica

lui Joran. El avea o cicatrice în formă de stea în dreptul inimii, acolo unde lovise vraja, iar când a atins-o, a simțit că e rece ca gheața, ca argintul coloidal. Moartea prin magie avea un miros unic: nu de moarte și putreziciune, ci de fum, de cenușă și de ceva dulce ca mierea. Continua să țină o palmă pe pieptul nemișcat al lui Joran, iar cu cealaltă ridica bagheta.

— *Ans visseran!* a intonat ea, simțind cum dezamăgirea față de sine însăși îi încolțea în piept. *Ans visseran! Ans visseran!*

Înviere! Înviere! Înviere!

Necromanția nu era doar ilegală, ci reprezenta un *sacrilegiu*. Era împotriva naturii, împotriva oricăror zei sau Sfinți pe care Ascenfall îi așezase la temelie sa. Prin moarte se pierdea o parte esențială a spiritului uman, care nu putea fi recăpătată la granița dintre *acolo* și *aici* indiferent cât de înzestrat era vrăjitorul. O cuprinsese cu degete noduroase sentimentul propriei ticăloșii. Dar era vorba despre *Joran*.

— *Ans visseran! Ans visseran! Ans visseran!*

Nu s-a întâmplat nimic la început, dar știa că avea să dureze. Trebuia să-i convingă inima să bată din nou, să facă sângele să curgă. Exista o lege inexorabilă a fizicii: magice sau nu, obiectele în mișcare vor să rămână în mișcare, iar cele în repaus vor să rămână în repaus.

Știu că inima lui Joran nu vrea să rămână în repaus, s-a gândit Mellora rugătoare. Știu că se revoltă împotriva propriei nemișcări. Știu că mă simte dincolo.

Lunile Sângerii o priveau în timp ce spunea vraja din nou și din nou, dar nu simțea nicio tresărire prevestitoare

în palmă. Disperarea creștea ca un val, din ce în ce mai mare; își mușcase limba cu putere până simțise gustul sângelui și lăsase durerea să o înțepe și să-i cuprindă gura.

În timp ce plăcerea putea *reface* puterile magice la fel ca odihna, durerea era asemănătoare adrenalinei, *îmbunătățindu-le*. Provoca o izbucnire intensă, deși scurtă, de energie, care aducea o putere neînchipuită în cele mai rele momente. Iar Sfinții știau prea bine că Mellora avea nevoie de ea.

— *Ans visseran! Ans visseran!*

Inima lui Joran rămânea nemișcată și rece ca o piatră. Dar *trebuia* să reușească. Era vorba despre Joran. Tatăl lui Saffron. *Saffron*.

Mellora s-a rugat lui Omedari, sfântul vindecării, ca fiica ei să nu fi văzut cum tatăl ei a fost ucis. Era încă ascunsă în cămară, dar dacă se uita prin gaura cheii...

Concentrarea i se diminua în mod periculos. Mellora a privit pentru o clipă spre cămară — la timp pentru a vedea clanța ușii mișcându-se.

Nu!, țipa totul înăuntrul ei, dar mânerul tot continua să se învârtă. Dacă o vedeau Lunile Sângerii pe Saff, o omorau și pe ea.

Mellora s-a întors pe călcâie, îndreptându-și bagheta spre cel aflat mai aproape de ea. Niciodată nu mai făcuse o vrajă de ucidere. Dar ar fi făcut orice ca să o salveze pe Saff.

— *Sen ammort...*

A fost întreruptă de două vrăji de ucidere care au lovit-o drept în inimă.

Clanța aurie nu s-a mai învărtit.

Camera rămăsese în întregime nemișcată.

Pentru câteva clipe, tăcerea s-a întins de jur împrejur, precum căderea nopții.

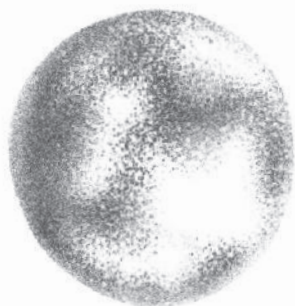
Fără să scoată un cuvânt, intrușii au marcat obraji fără viață ai Mellorei și ai lui Joran cu semiluni. Dacă moartea cuiva nu îi ajută să-și îndeplinească scopul, măcar puteau să împrăștie teama.

Lunile Sângerii au plecat și au lăsat ușa deschisă, balansându-se în balamale ca un dinte stricat. Când Saffron Killoran a deschis în sfârșit ușa camării — după câteva clipe, poate, dar ar fi putut la fel de bine să fie ore sau zile — sufrageria mirosea a carne arsă. A fum, a cenușă și a ceva dulce ca mierea. A vrut să țipe, dar nu i-a ieșit niciun sunet pe gură. Deasupra trupului mamei ei erau aplecați doi magicieni în mantii argintii¹ lungi, prinse la gât cu broșe din safir. Unul desena cu creta un cerc alb în jurul tatălui ei, în timp ce celălalt studia ușa dărâmată. Baghetele lor notau sârguincios în niște caiete aflate în aer. Magicienii vorbeau când și când în șoaptă.

Când a observat-o pe Saffron, unul dintre detectivi a ridicat privirea spre ea. Era o femeie, palidă, cu un nas îngust, subțire ca o turlă de biserică, și doar pentru o clipă fața i-a fost umbrită de o durere limpede și neascunsă.

— O, drăguța mea! a murmurat magiciana, ridicându-se pentru a ascunde cadavrele de privirea fetei. Vino! Ești în siguranță acum.

1 *Silvercloak*, titlul acestui volum, se traduce în limba română prin mantie argintie (N.r.)

PARTEA ÎNTÂI

Cadet

